

Marcello mio

Direcció i guió: Christophe Honoré **País:** França **Durada:** 121 min **Any:** 2024
Gènere: Comèdia **Interpretació:** Chiara Mastroianni, Catherine Deneuve, Fabrice Luchini, Nicole García... **Música:** Alex Beaupain **Fotografia:** Rémy Chevrin
Distribuïdora: Sideral Cinema **Estrena a Espanya:** 20/09/2024
Apta per a tots els públics
Doblada en espanyol / Versió original en francès i altres llengües, amb subtítols en català

SINOPSI

Chiara Mastroianni, pressionada per totes bandes per la figura del seu pare, decideix tornar-lo a la vida a través de si mateixa. Es fa dir Marcello, es vesteix com ell i demana que la considerin ara un actor, no una actriu. La gent que l'envolta creu que és una broma passatgera, però la Chiara està decidida a no renunciar a la seva nova identitat... (FilmAffinity)

CRÍTICA

22/05/2024 - CANES 2024: Christophe Honoré signa una tendra pel·lícula somnàmbula, cinèfila i conceptual protagonitzada per una Chiara Mastroianni posseïda pel fantasma del seu pare

“Em vas deixar el cor malferit quan te'n vas anar / Sense tu la vida es va convertir en un infern / Enredada en els meus llençols crec recordar-te / Quan deies amb dolçor que era només a mi qui estimaves”. De la lletra reviscuda de la cançó d'**Étienne Daho** “Le grand sommeil” a la pel·lícula de **Luchino Visconti** *Noches blancas* (1957), en què una dona espera en va en un pont un home amb qui tenia fixada la cita des de feia un any —i en què **Marcello Mastroianni** intenta fer-li oblidar l'home absent amb l'esperança de substituir-lo—... El que **Christophe Honoré** ens convida a viure juntament amb ell a través de l'entranyable i arriscada *Marcello Mio*, que ha estat presentada a la competició oficial de la 77a edició del **Festival de Canes**, és una mena de somni estrany, una immersió benèvola en la vertiginosa qüestió de l'herència (biològica, filial i cinematogràfica).

“No és una disfressa”. A causa del turment derivat del record del seu famós pare, ja sigui a causa d'un dol personal no digerit durant la infància, de pressions externes (“esperava que interpretessis Mastroianni en lloc de Deneuve”) o d'un sentiment d'usurpació professional, **Chiara Mastroianni** decideix de sobte posar-se la disfressa del seu pare en la vida real, amb els seus corresponents barret, perruca i bigoti, de manera que acaba per convertir-se en ell. Confusió mental? Esquizofrènia? Una broma? Una broma pesada? Una simple necessitat del pare? Les persones properes a la Chiara (la seva mare **Catherine Deneuve**, la seva parella **Benjamin Biolay**, el seu ex **Melvil Poupaud**, la directora **Nicole Garcia** i **Fabrice Luchini** com el seu nou amic) es preocupen encara més en veure que la semblança és sorprenent i que la Chiara no es desprèn en cap moment d'un personatge que coneix tan bé. Però, es pot viure com si no existís? Hi ha la possibilitat que es tracti més d'una idea que d'una persona?

En assumir plenament la impossibilitat de reproduir amb total precisió el pare en la filla, les mentides, el plaer de la traïció, la confusió entre la filmació i el record, la realitat i la fantasia, Christophe Honoré aconsegueix —paradoxalment— treure a la llum una commovedora forma de veritat i amor sincer sota l'artificialitat del concepte de la pel·lícula. De la Fontana de Trevi a les portes del cementiri del Verano, de les teulades de París a l'antic pis de Mastroianni i Deneuve, on Callas cantava a la planta de baix, dels Jardins de Luxemburg a la platja de Formia, de la cel·la de una presó a l'escenari d'un concert, als estudis de Rai Tv... La pel·lícula revela amb delicadesa tots i cadascun dels seus sentiments més profunds i inquietos. Es tracta d'una invocació i una reflexió sobre l'herència que, alhora —i com no podia ser altrament—, constitueix un magnífic homenatge a un actor universal, la filla del qual l'honra amb una interpretació excepcional.

Fabien Lemercier – cineuropa.org